

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΡΤΖ ΣΟΥΜΙΝΓΚ

(Πρωτοχρονιάτικη διήγηση)

Τό 'αλογο
ύπ' αριδ. 7

—“Οχι, μη μου ζητάτε, φίλοι μου, να ξαναλαίξω στις κούρσες. Μη μου ζητάτε αγωνιστικά. Πωίστε στην τύχη. Χάστε ή κερδίστε μια περυσία, αλλά, ας παρακαλώ, να με αφήσετε ήσυχον...”

Μ' αυτά τα λόγια ο Άλαν Χούατ, ο διάσημος τζόκεϊ του Ντέρμπι, χιούπησε με δίνια το μαστίγό του στην πέσινη μπόττα του και προχώρησε με βιαστικό βήμα προς τους σταύλους. Είχε κατεβή στον ίπποδρομιο για να δοκιμάσει για τελευταία φορά την άντοχη του αραβικού αλόγου του. Η λαίδη Τζέννι Άμπερνταρ το είχε εμπιστευθεί μ' αυτά τα λόγια :

—“Άλαν, σου εμπιστεύομαι τη ζωή μου. Μόνο ή νίκη του «Σερφ» μπορεί να με σώσει από την οικονομική καταστροφή. Κάνε ό,τι μπορείς για να κερδίσει το «Έλκράν-Πρίνς». Κοιμάταις τον τα πτερά με τα περυσία σου και σπάς απάνω τον τό μαστίγό σου.

“Ο Άλαν Χούατ σκούπισε ένα δάκρυ.

—Μά δεν καταλαβαίνουν ότι και τ' αλογα έχουν ψυχή, ότι πονούν, ότι υποφέρουν....

Κι' η καρδιά του ραγίζονταν στη σκέψη, ότι ίσως έφρεπε να σκάσει αυτό τ' όμορφο αλογο, για να κερδίσει η άσχημη λαίδη “Άμπερνταρ” το μεγάλο χρηματικό έπαθλο. Ο διάσημος τζόκεϊ αισθανόταν ένα άγριο μίσος γι' αυτή την άποικιοκρατική γροιά, που κάπνιζε αδιάκριτα, έβριζε σαν χαμάλης του λιμανιού κι' έγινε τροφή για φουά μόνο τη μέρα στο ύπαιθρο προσώπικό της, για οικονομία ! Κι' ωστόσο είχε σπαταλήσει μια κολοσσιαία περιουσία στα χαρτιά κι' είχε αναγκάσει το σύζυγό της ν' αυτοκτονήσει, αφού δεν μπορούσε να πληρώσει τα χρέη της.

“Ο Άλαν Χούατ είχε καταλάβει ότι είχε έρθει η ώρα να την εκδιώξη. Μπορούσε τώρα να της πληρώσει όλα τα βάσανα που είχε τραβήξει εξ αιτίας της απόψε κι' η οικογένειά του. “Ο Άγγλος τζόκεϊ από μικρό παιδί είχε ανατραφεί στο πάργιο των “Άμπερνταρ. Είχε αρχίσει το στάδιό του από ύπαιθρο.

“Επειτα

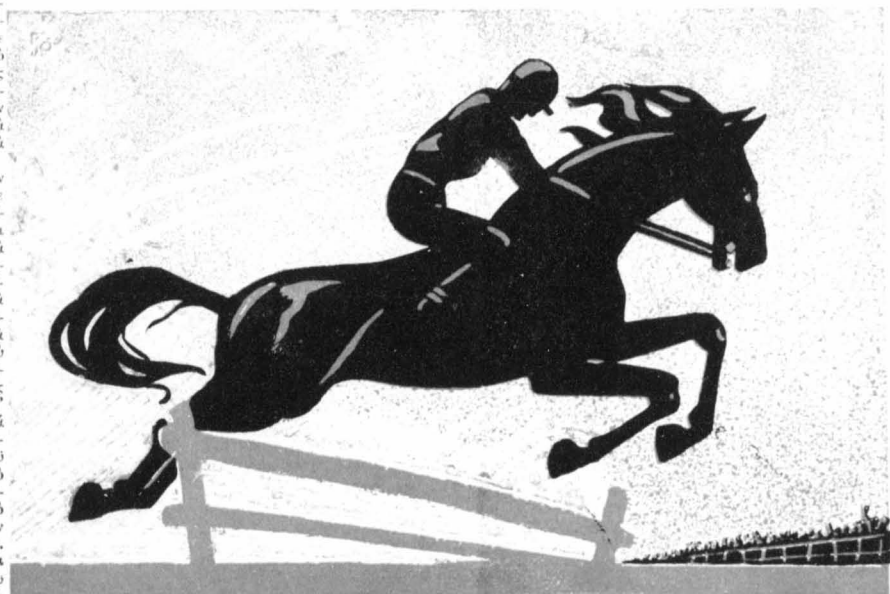
ο πατέρας του, που είχε καταλάβει την κλίση του προς τ' αλογα, τον έβαλε να περικουρήσει τους σταύλους, τον πότιζε με ρούμι και του σκλήρωνε το δέρμα με το μαστίγιο. “Ετσι σταμάτησε την ανάπτυξη του κι' ο “Άλαν Χούατ έγινε ένας λεπτός και μικρόσωμος άνθρωπος, έλαττος σαν κοίτηλο και μ' ατσάλινα νύχια. Την πρώτη φορά που έλαβε μέρος στις κούρσες ήταν μόλις δεκατέσσε χρόνων. Κανείς δεν τον εμπιστευόταν. Κι' ωστόσο κέρδισε την κούρσα, αφήνοντας τ' αλογα στα πίσω πόδια. “Ετσι ο λόρδος “Άμπερνταρ κέρδισε ένα τεράστιο ποσό και καθώς είχε καλή καρδιά, το έδωσε εκάστο έτος και του πήρε μια ολομέταξη στολή. “Επειτα ακολούθησαν ή άλλες επιτυχίες του, που τον έκαναν διάσημο στον ίπποδρομιο του Ντέρμπι κι' άβυσσος στους κύκλους των φιλάλων.

“Ήταν ο μόνος τζόκεϊ που δεν διχόταν να κάνει κατεργαριές και που αγαπούσε τ' αλογά του. Ποτέ δεν θέλησε να τους κάνει ένέστις, για να γανών ζουρά, ούτε τους αγκύωνε τα πτερά τους για να τα κάνουν να κερδίσουν την κούρσα. Οι αντίπαλοι του λόρδου “Άμπερνταρ του είχαν προσφέρει πολλές χιλιάδες, για να τον πάρουν στους σταύλους των. Μά εκείνος αγαπούσε σαν πατέρα του τον καλό λόρδο και δεν τον εγκατέλειπε.

—“Οχι, τον έλεγε, ποτέ δεν θα φύγω από κοντά του. Θα προσπαθώ πάντα να φέρνω εγκαινιάς τ' αλογά του. Σ' αυτόν οφείλω τη δόξα μου.

Κι' έξακολούθησε να κερδίζει τις κούρσες και να δοξάζει τα χρώματα του λόρδου.

“Ο τραγικός και ξαφνικός θάνατος του ευγενικού προσώπου του τον λήπτης κατάκαρδα. Κλείστηκε μαζί με τ' αγαπημένα του αλογα κι' έκλαψε πικρά. Καταρότις την τύχη, που είχε δώσει σ' αυτόν τον τόσο καλό άνθρωπο μια κακή και δυστυχεμένη γυναίκα, που το δηλητηριάζει τη ζωή και τον κατέστρεψε με τα σκάνα δολά της. Μά ένοιωσε ακόμη κι' έναν άοριστο φόβο. Μαγνησε ότι η λαίδη “Άμπερνταρ

δεν θ' άργούσε νά παίξει όχι μόνο την περιουσία και τους σταύλους του σιζόγλου της στά χαριτιά, αλλά κι' αυτά τ' αφορέματά της !...

Και πράγματι, έγινε όπως τ' είχε προσπαθήσει. Ένα-ένα, όλα τα καθάρσιμα άλογα του άνδρός της παίχθηκαν πάνω στο πράσινο τραπέζι του μπακαριού και πέρασαν στά χέρια άλλων κυριών. 'Ο Άλαν Χουάτ ένοιωσε την καρδιά του νά σπαράζει από τόν πόνο, όταν τ' άβλεπε νά τ' άπτεον άλλα συνάδελφοί του και νά τ' άβασανίζουν. Και σιγά-σιγά αλυσάθηκαν ένα τόσο μεγάλο μύθος γιά την λαϊκή 'Αμπερνταρ, πού άπεράσισε νά την καταστρέψει.

—Όχι, παλόνγαρα, μοιρονορίζε, κοθώς γύμναζε τόν «Σερίφ», δέν θά σέ κάνω πάλι νά ξαναρχίσω τή πτάαλη ζωή σου. 'Ηρθε ή ώρα νά πληρώσεις πολύ άκριβά τή διαγωγή σου άπέναντι τού σιζόγλου σου. Τότε μόνο θά σέ λυπηθώ, όταν σέ δώ νά ζητιανεύς στο Χάιντ Πάρκ!

Και χάιδευε μέ στοργή τ' άλογο, πού θά τόν έκανε νά έκδικηθί τόν θάνατο τού λόρδου 'Αμπερνταρ.

'Ο άφιλιπός ήξεραν τώρα τού μυστικού του.

—'Ο Άλαν Χουάτ, έλεγαν, δέν θά φέρη ούτε απασές τόν «Σερίφ». Θέλει νά καταστρέψει τή λαϊκή. Θά ήταν σωστή τρέλλα νά ποντά-ρουμε σ' αυτόν.

Και στοχασμάτιζαν σ' άλλα άλογα.

Έινε γνωστό ότι ή μεγαλύτερες κι' ή πιο ένδιαφέρουσες ίπποδρομίες γίνονται πάντα την Πρωτοχρονιά. 'Όλος ο κόσμος, βότερ' από τ' ά χαριτιά, δομαίει την τύχη του στ' άλογα, βέβαιος ότι θά κερδίση. 'Ο ίπποδρομος τού Ντέριμτ, λοιπόν, θά γύμνε πάλι, όπως κάθε χρόνο, άσφικτικώς, και τ' ά στοχασμάτιζαν θ' άνέβαιναν σέ πολλές χιλιάδες λίρες. 'Από την παρωμιή είχαν έξαντληθί όλα τ' ά εισιτήρια τού επεζάς και τής επελούς. 'Όλη ή άριστοκρατία τής 'Αγγλίας άνευπονοούσε όχι και τόσο γιά τίς κούρσες, όσο γιά νά δή την τρουμ-σά έκδικήσει τού Άλαν Χουάτ. Αυτή ή πληροφορία είχε διαδοθή από στόμα σέ στόμα και μόνον ή λαϊκή 'Αμπερνταρ δέν ήξερε τίποτα. 'Αλλά ποδός άνθροπος την άγαπούσε γιά νά τής τό πη; 'Η γρηή λαϊκή λαϊκών έξεκολούθουσε νά βωσανίζη τούς ίπποδρότους τής και νά λέη μέ ύφος ανιστορή στόν τζόκευ:

—Πρόσέξε νά μή χά-σής την κούρσα, γιατί θά μέ καταστρέψης. Πριν δ-μως πεθάνω, θά σέ πνίξω μέ τ' ά ίδια μου τ' ά χέρια...

'Ο Άλαν Χουάτ ένοιω-δε τού αλμα του νά κυκλο-πορή γρήγορα στίς φλέβες του και τ' ά δόντια του νά τρίζουν άπ' τή λύσσα. Μά έσκυψε τού κεφάλι και δέν έβλεπε τίποτα.

Την παρωμιή τής Πρωτοχρονιάς, τού βράδυ, ό τζόκευ, έχω καθόταν μελαγχολικός μπροστά στο λιτό δεικνύ που του είχε στείλει ή λαϊκή 'Αμπερνταρ κι' ά-κουγε τ' ά παράπονα τών ίπποδρότων, πού δέν είχαν λε-πτά ν' άγοράσουν τίποτα γιά τ' ά παδιά τους, δέχτηκε την έπισκεψη μιζς άγνωστης νέας.

—Κύριε Χουάτ, τού είπε, επυρόντε μου νά σάς ά-πασχολήσω λίγα λεπτά. Πρόκειται γιά ένα πάρα πο-λύ σοβαρό ζήτημα. Είμαι ή 'Ινγκερ Στράκ.

'Ο τζόκευ τής έρριξε ένα έρευνητικό βλέμμα. 'Η-ταν μία ίπποροχη ξανθή όμορφη. Τό πρόσωπό της ήταν τριανταφυλλένο και στολίζονταν από δυό μεγά-λα μαύρα και έκαρυστικά μάτια.

—Σας άκούω, τής απάντησε, λίγο νευριασμένος πού τού τάραξαν τίς έκδικητικές σκέψεις του.

—Κύριε Άλαν, συνέχισε εκείνη μέ λυπημένο ύφος, είμαστε πάρα πολύ φτωχοί. 'Ο πατέρας μου έχασε όλη την περιουσία του παίζοντας στίς κούρσες. 'Επειδή άνταπαθήσε τόν λόρδο 'Αμπερνταρ, δέν πόνταρε ποτέ στ' άλογα του.

'Ο τζόκευ ζάρωσε τ' ά φρύδια δυσαρεστημένος.

—Ω, μή θυμώνετε, κύριε Χουάτ. Καθώς σάς είπα, πλήρωσε άκριβά αυτή την παραξενιά του. Σήμερα όμως τόν έπασσε πάλι ή μανία νά δοκιμάση την τύχη του. Πήρε τ' ά κοσμήματα τής μαμάς και τ' ά βραλί έντορο. 'Η καίμενή ή μπτερά εινε άφροσύνη βαριά. Θά πεθάνη, γιατί δέν έχουμε λεπτά νά την πάμε σ' ένα νοσοκομείο. 'Αν μάθει ότι ο πατέρας θά πάη νά παίξει πάλι στον ίπποδρομο, ίσως νά μή ζήσει ούτε λί-γες ώρες. 'Εστίς έχετε μεγαλώσει από περιβάλλον τού ίπποδρόμου. 'Ηρ-θα λοιπόν νά σάς παρακαλώσιν νά τόν πείσετε νά μην παίξει τή ζωή τής μπτεράς μου στίς κούρσες...

'Ο Χουάτ άνιωσε μελαγχολικά τού κεφάλι του. 'Επειτα, άφού έμεινε λίγο σκεπτικός, τής είπε :

—Μις Στράκ, τού πάθος τών ίπποδρομιών εινε άθεράπειτο. Δέν θά μ' άκούση. Στο μόνο που μπορώ νά τόν βοηθήσω, εινε νά τού πώ ένα καλό προγινώστη. 'Ας παίξει όλα τ' ά λεφτά του στο άλογο που έχει άριθμό έφτά στο 'Ελφράν-Πρις. 'Υπάρχει πιθανότητα νά κερδίση.

'Η μις 'Ινγκερ Στράκ τόν ευχαρίστησε κι' έστρεψε νά διαβιδάση στόν πατέρα της την πληροφορία τού διασώμου τζόκευ.

'Ο Χουάτ βοήτισκε πάλι στίς σκεπτικές σκέψεις του.

Την άλλη μέρα ο ίπποδρομος είχε πλημμυρίσει από τόν κόσμο. 'Η πρώτες κούρσες πέρασαν χωρίς μεγάλο ένδιαφέρον. 'Όλοι περιέμεναν μ' άγωνία τού 'Ελφράν-Πρις, πού θά τούς καταστρέφε ή θά τούς έκανε έκτοκωμινούχους. Τέλος τ' άλογα παρήλασαν μπροστά στους θεατές, ό τζόκευ ζυγίστηκε και πήραν τή θέσι τους μπροστά στο μηχανήμα τής έκκινήσεως. 'Ο Άλαν Χουάτ φορούσε τή μεταξωτή στολή, πού του είχε χαρίσει ο λόρδος και πού την διατηρούσε τόσο καρό κατακαί-νοσυρη. 'Όσο γιά τόν «Σερίφ», ήταν σέ μεγάλη εφάραση.

—Κόμμα, ψυφίζαν εκείνοι πού ήξεραν τού μυστικού τού τζόκευ. Θά χάση την κούρσα γιά νά έκδικηθί τή γρηή λαϊκή. Κι' όμως γι' αυτόν θά ήταν ο καλύτερος θρίαμβος...

Σαφηνά άπλώθηκε μία νεκρική σιωπή. 'Όλοι βαστούσαν την άνατομή τους. Είχ' άκουσθή τού σύνθημα τής έκκινήσεως. Τ' άλογα, μ' ένα πη-δημα, τινάχτηκαν μπροστά. Μά ό φίλιπός άρχισαν νά τρίζουν τ' ά μά-τια τους από την κατάπληξί τους. 'Ο «Σερίφ», τ' άλογο τής λαϊκής 'Αμπερνταρ, από τόν πρώτο κύμα γύρο, πήρε την πρώτη θέσι. 'Ο Χουάτ τού κρατούσε καλά και θά έλεγε κανείς ότι τού μιλούσε στ' αψί του. Κι' εκείνο πετούσε σάν σαβτα, άρπασε πίσω όλα τ' εφάραση, πη-δισε μέ καταπληκτική εύκολία τ' ά έμπορία κι' έφτασε πρώτος στο τέρ-μα, ενώ ο κόσμος χειροκροτούσε έξέταλλος από τόν ένθουσιασμό του τόν διάσωμο τζόκευ. 'Υστερ' από λίγο τ' ά μεγάφωνα διεβίδαν τ' ά λόγια τών διατηρητ:

—Τό μεγάλο 'Ελφράν-Πρις τού Ντέριμτ...

...τ' ά κέρδισε τού ύπ' αριθμόν 7 άλογο τής λαϊκής 'Αμ-περνταρ.

'Η άπόδοσις τών στο-χημάτων άνήγοτο σέ μυ-θώδες ποσό. 'Όσο είχαν ποντάρει στο «Σερίφ» εί-χαν γίνει έκτοκωμινού-χοι. Μαζύ μ' αυτούς ήταν κι' ο Ουίλλιαμ Στράκ, ο πατέρας τής 'Ινγκερ. 'Ο τζόκευ Άλαν Χουάτ είχε προμηθεύσει αυτή την Πρωτοχρονιά νά κινή εντυχιμένη μία οικογέ-νεια, πού είχε μία ιόσα καλή κι' όμορφη κόρη, παρά νά καταστρέψι μία γρηή, πού τού ένα πόδι της βρισκόταν στον τάφο. ΤΖΩΡΤΖ ΣΟΥΜΙΝΓΚ

ΤΑ ΑΙΜΗΤΗ

Ο ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

'Ο Μπόμπ ήταν ένας μικρόσωμος, άγανθός, ντροπαλός και βολικός άνθρωπάκος. Και...άνε-ρος !...

Φανταστήτε, λοιπόν, τή χαρά του, όταν κά-ποιος φίλος του τόν σύ-στησε σέ μία εταιρεία γιά νά πάσση δουλειά.

'Ο Μπόμπ ήταν μπα-σμένος στά χρόνια και

δέν ήξερε ούτε πολλά γράμματα, ούτε καμιά τέχνη. Τή δουλειά όμως πού του άποσχόθηκαν θά μπορούσε νά την κάνει: 'Επρόκειτο γιά τή κενή θέσι ενός νυχτερινού φύλακα.

'Ετσι, την άλλη μέρα τού πρωί κύλας, ο Μπόμπ παρουσιάστηκε στόν διευθυντή αυτής τής εταιρείας και τού άνέφερε τού σκοπού τής έπισκο-πείας του. 'Ο διευθυντής όμως, μέ την πρώτη ματιά πού τουρίξε, δέν έμεινε ικανοποιημένος από τού παρουσιαστικό του.

—Δέν θέλω νά πώ, τού είπε μέ σοβαρό π' έπίσημο ύφος, ότι δέν εί-σαι κατάλληλος γιά νυχτερινός φύλαξ. 'Αλλά... θά προτιμούσαμε κά-ποιον ο άποιος νά εινε ζωηρός και άνήσυχος... Και ίδιος κατά την ή-χτα. Κάποιον ο άποιος νά φαντάζεται τ' ά χειρότερα πράγματα γιά κάθε άνθρωπο και τού άποίου ή ύπνονας γιά κάθε περαστικό διαδότη νά μη διαφεύγουνται ποτέ... Κάποιον ο άποιος νά κοιμάται μέ τόνά μάτι. Κά-ποιον πού νά έξη έξαιρετική άκοή και ν' άλαφράζεται στόν παρημερό θόρυβο ή ψευδισμός. Κάποιον ο άποιος νά θεωρή τούς πάντας και τ' ά πάντα ύπνους. 'Ενας πρδός κι' άγαθός άνθρωπος σάν κι' εσύ, δέν μάς κάνει γι' αυτή τή δουλειά. 'Εμείς ζητάμε έναν σωματωικό, έπιθε-τικό, άφοβο... Ένα έπικίνδυνο πρόσωπο, έκδικητικό και κακότροπο... Κάποιον...

—Νά σάς στείλω τότε τή γυναίκα μου ! τού είπε θριαμβευτικά ο Μπόμπ. Θά εινε ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέσι !...

